

Allehelgens søndag 2011 kl. 16.00

Udgangsøn

Præludium

Postludium

Indgangsøn

573, Helgen her og helgen hisset

Hilsen + kollekt

GT-Læs.

Sang: "Når efterårsskyerne driver som dødscontinenter"

Epistel- Læs.

Salme: 571, Den store hvide flok

Trosbekendelsen

Salme: 552, Nu har du taget fra os

Evangelium, Prædiken + Navneoplæsning

Eva Marie Georgi: "Lad dit hjerte finde ro"

Kollekt + Fadervor

Velsignelse

121, Dejlig er jorden

Prædiken: ”Sorg er den dybeste ære glæden kan få”

Sådan lyder titlen på en bog skrevet af præsten og forfatteren Lise Trap. Forsiden af bogen prydes af det billede, I alle fik, da I kom.

Ser man på billedet, er man i et mørkt rum. I et rum, der henligger i et gråt og trist lys. Bagerst i billedet er der en dør. Døren er lukket. Der er også et vindue. Ind gennem vinduet skinner et varmt lys. Lyset kommer udefra og sender sine stråler ind i mørket.

I dag, hvor det er Allehelgens søndag, kommer vi i kirke for at mindes vore døde. Særligt mindes vi dem, der er døde siden allehelgen sidste år. Allehelgens søndag er mindernes dag. Minderne er det, der bliver tilbage, når døden gør indhug i vores liv – og tager dem, vi elsker fra os. Minderne er ikke det eneste, der bliver tilbage. Tilbage bliver også sorgen og savnet.

Måske sidder vi i *den dybe sorgs* mørke rum. I et rum fyldt med et så uigennemtrængeligt og massivt mørke, at vi helt har mistet orienteringsevnen. Eller i et rum, hvor lyset kun vanskeligt trænger igennem mørket – og dét kun kortvarigt og i små glimt.

Måske sidder vi i *savnets* stille rum. Med en tom plads ved bordet – og med et hul i hjertet. Måske gruer vi for, hvordan vi dog skal komme gennem julen i år.

Måske sidder vi og stirrer på den lukkede dør. Døren ind til den vi har mistet, har døden lukket. Definitivt. Ubarmhjertigt. Uden mulighed for at gøre tingene om. Døren er lukket. Vi kan ikke længere nå den anden, række ud efter den anden. Vi kan ikke længere indsnuse hans eller hendes duft eller maden, der blev lavet. Høre stemmen, eller latteren. Se blikket eller hænderne....

Ind i sorgens og savnets rum. Her ind i kirken som i dag er vores fælles ”erindrings-rum”, lyder Jesu ord: ”salige er de som sørger”! Hvad i alverden betyder det? Det føles mildt sagt ikke sådan! Der er da ingen salighed forbundet med at leve med tabet af et elsket menneske. Et menneske, man har kendt, og som har været med til at gøre en til den, man er: Ens elskede. Ens trygge favn. Ens fortrolige. Ens familiemedlem. En ven eller veninde. Hvordan kan Jesus dog kalde dem, der sørger, for salige? *Det kan Han, fordi ”Sorgen er dybeste ære glæden kan få”.*

Lise Trap skrev bogen med den titel nogle år efter, at hun mistede sin 20 årige søn. For hende betyder ordene *”Sorgen er dybeste ære glæden kan få”* dette: ”Folk vil gerne have, at vi er glade igen. Men med til min glæde hører glæden over, at min søn var her. Og den glæde er blevet til sorg nu. Så den skal være med. Glæden er ikke udslettet, for så ville fortiden være udslettet, og de mennesker, der betyder noget for os, være lige meget. Sorgen er

jo et mærkbart og synligt tegn på, at den person, man har mistet, var så vigtig. Så glæden er der stadig i forvandlet form – nemlig sorgens form”. ”*Sorgen er den dybeste ære glæden kan få*”.

Sorgen ærer glæden. Viser den glæde, der var, ære. Vi sørger jo pga. den tabte glæde. Vi sørger, fordi glæden, nærheden og fællesskabet, nu er på den anden side af døren sammen med den døde. Det, der bandt os sammen. Alt det, der forbandt os med hinanden. Vi sørger fordi, vi har mistet noget godt, - vi sørger også over det svære, der fulgte med. Sorgen og savnet ærer glæden. Sorgen og savnet er den pris, vi må betale for at have elsket og holdt af et andet menneske.

De sørgende er salige, fordi de haft en glæde så stor, at den er værd at sørge over. ”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes”. Trøsten ikke i at få sorgen og savnet til forsvinde – hurtigt og effektivt. Det lader nemlig slet ikke gøre!

Om det siger Lise Trap: ” det ligger i den danske kultur, at alting skal gå stærkt, og at vi kan handle os ud af hvad som helst. Et tegn på følelsesmæssig succes i vores samfund er, at man ikke lader sig mærke af sorgen. Men sorgen er langsom, og sorgen er vedvarende. Derfor bør man ikke møde sørgende med tavshed eller kommentarer som "går det bedre?" eller "nu må I også se at

komme videre". Man har i stedet brug for, at folk anerkender sorgen og hjælper én med at mindes”.

Her ved Allehelgens gudstjenesten anerkender vi netop sorgen og hjælper hinanden med at mindes. Her i kirken er der plads til os med vores sorg, savn, glæde, dårlige samvittighed, de svære og de gode minder. Her i kirken bliver vi rummet. Sorg skal ikke ignoreres, dulmes eller forsøges fjernet! *Sorg skal rummes!* Jesus rummer sorgen og enhver sørgende *ved at se dem – se os*. Salige er de sørgende, siger han. De sørgende findes!

Trøsten er, at sorgen bliver rummet. Trøsten er også, at den, der sørger med tiden og lige så langsomt forandrer sig, så han eller hun *både* kan rumme sorgen uden at gøre den mindre *og* rumme glæden ved siden af. Begge dele vil være der og kan skiftes til at være i forgrunden. Men med tiden vil glæden – *med Guds hjælp* - komme mere og mere i forgrunden, og sorgen mere og mere i baggrunden”.

Sorgen er den dybeste ære, glæden kan få. Trøsten er, at vi har haft noget i vores liv, der er værd at sørge over. Trøsten er Jesu ord til alle, der sørger og savner: ”Lad dit hjerte finde ro, lad din sjæl finde hvile. Tro, at jeg er hos dig – og hos den, du har mistet.

Dén tro - troen på Guds nærvær - gør salig. Det sender stråler af lys ind i ethvert gråt rum.

Lyset kommer udefra - fra Gud selv. Fra Herren, som er ”dit evige lys”, som ordene lød hos profeten Esajas. Fra Herren, som siger til dig og til mig: ”Må lyset fra min opstandelse sende sine varme stråler ind til dig, som sidder i sorgens mørke eller i savnets stille rum. Ind til dig, som har sorgen som daglig ledsager. Til dig, som vil give alt for at se den, du har mistet igen”.

”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes”!

Trøsten er troen på og håbet om, at engang, vil vi alle gå gennem døren og ud i lyset til et glædeligt gensyn hos Gud. Til et fællesskab i én stor flok, hvor Gud vil tørre hver tåre af vore øjne. Og vi vil være trøstet!

Indtil da, vil vi anerkende sorgen – og hjælpe hinanden med at mindes. Minderne er der. Kærligheden til dem, vi mistede, er der.

”Sorgen er den dybeste ære, glæden kan få”!

Vi kan græde over, at de er døde, og vi kan smile, fordi de har levet. Vi kan sørge over det, som kunne have været og *samtidig*,

samtidig vende os mod livet - *ved sammen* at stille os i lysstriben fra minderne og fra håbet om ny glæde, nyt liv!

”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes”.

Amen!